

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske kopjeno.

Wudawa šo kóždnu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežetńi a placzi šchtwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

Miserikordias Domini.

1. Pětr 2, 20—25.

Stejimy nětk šobu w najrjeńšim čžaku zylcho zyrkwineho leta. Jutrowna powjesč, so je šnjercz pšehwinjena, so žiwjenje knježi, čžini wěšte nasche wutrobny, tak, so tón, kiž je prawje šapschimnył tutu wješklu wěštosč, tež najčžežšche šnješy a so tež najšrudnišche njemóže jeho pšehwinječ. Šchtóž čže to šhonicz, tón dyrbi pak šam ras štač pod čžežkim domachpytanjom, abo dyrbi hieč k tajkim, kotšiz maja nošyč šchiž. Dha wšach potom tež widžimy, a šami na šebi čžujemy, šajku doščežerštu a pšehwinjazu móž nam dawa to, šchtóž k jutram šo nam šjewi, so je šhryštuš žiwny, a so, hdyž š nim džemy a tež š nim čžerpimy, budžemy tež š nim žiwí. Šchtóž w tutej wěštosčzi steji, tón drje budže tež šrudny, hdyž tu je ša njeho čžaf čžerpjenja a domachpytanja, ale wón njebudže šadwelowacž, kaž tón, kiž je šwojimi myšlemi wostanie jenož pšchi tutej šemi. Tajkich, kiž w jich domachpytanjach njewědža, hdyž dyrbja šebi pomoz pytač, je nam i wutrobu žel; pšchetož to šměmy šhroble prajieč: Wono je hižom čžežto, čžežki šchiž na šo wšacž a jón nošyč, hdyž šmy jón šebi šami šajšlužili. Ale šak hušto stejimy pod šchižom, hdyž šo praschamy: Š čžim šmy šebi to šajšlužili? A runje w tajkich čžafach je nam nušne, so wěmy, hdyž namakamy prawu pomoz, tak šo budže nam lóhko, tež šamo naschich tyšhnoščow šo šhwalieč. Haj, šměmy prajieč, šo dyrbimy runje w šchižu pošasacž, šo šmy šhesečžijenjo.

Derje nam, hdyž wěmy, šo bjes šchiža njeńdže, haj, šo šmy k temu pošwolani, šchiž nošyč. Pětr wobrocža šo w šlowje nascheho teksta na njewólnikow. Wěmy, šak čžežte běšche hušto jich

žiwjenje. Njentějachu žaneho prawa. Žich knjes mějesche wšchu móž nad nimi. Wěšče, wóni mějachu tež šajšlužene šhoshanje šnješč. Dha placzi ša nich, kaž budže placieč ša wšch čžafy: Šajka je to šhwalba, hdyž wy šłóščow dla puš čžerpieč. Wěmy se wšchědneho našhonenja, šak njerady wosmu čžlowjetojo na šo tež šajke šajšlužene šhoshanje. Šak njerad dawa šebi prajieč šlowo wot šwojeho knjesa wotrocž abo džowka, a nělotry hospodač, nělotry nišhtr wosnje šměrom na šo šłóšč šwojeje čželedže, šwojich pomoznikow, došelž šo boji, šo na jeho šlowo jemu wšchitko čžišnu pšehed nohi a čžahnu šwoj puč. Ale wšchšche pošasa tu Pětr, wšchšche wjedže jich a tež hišchče naž šhesečžanow, pšchetož tu placzi nětk: Ale hdyž wam dobroty dla šte čžinja a wy to šame pšehčečžerpieč, to je hnada pola Boha. — Wěšch ty, šhto to reka, dobroty čžinieč a potom šhonicz a na šo wšacž šłóšč šwěta? Šo drje je šobu najčžešche, šhtóž mamy na šo wšacž. Wšcho w naž šo wobara pšehčžiwno temu, hdyž šhoniš, šo budže nascha dobrota šapšacžena se šłóšču. Šo je hižom tak w šwětnym žiwjenju. Šak boli to čžlowjeka w jeho wutrobje, hdyž je šo myšl w jentym šobucžlowjeku, hdyž je dyrbjal šhonicz njeprawdu, hdyž šu drušy jemu šhodu čžinili na jeho šuble, na jeho mjenje, na jeho čžesečži.

A hdyž čžinišch runje to šamšne našhonenje jako šhesečžijan, hdyž šy šebi wědomny, šo šy štajnje šladak na šwojeho Šbóžnika Žesom šhryšta, šo šy šo prózowak, po jeho pšhikasni žiwny bječ w prawym šjednocženštwje š šwojimi bratrami na šakožku lubošče, šo čže tola wobdawa šłóšč šwěta, njebudže dha šwoja wutroba šo pšehčžiwno temu wobrocžecž? A wěmy, šo hušto runje čži, kiž najšwěrníšcho šo prózujaj wo šhesečžijanštwu, dyrbja tu najwjazny čžerpieč. Šižom, hdyž šhto čžicho šhodži jako šhesečži-

jan psches tute žiwjenje, czerpczo swojeho Boha a cžinj po jeho swjatyh kasnjach, to hižom husto došaha, so na so czehnje nje-pscheczelstwo swjeta. Budže wón pał nysowany, swawnje wustupicž se swojej wěru, i wustnacžom a i wustupjenjom sa swojeho Anjesa a Ebóžnika, i khostanjom hrěcha swojho bližšeho, potom budže bórny šhonicž, sčto rěka: czerpicž dla dobroty. Swěrnny kšesczijan wschał wě, so to, sčtož cžini a rěczi, cžini jenož dla duschow sbóžnosće, dla wěczneho žiwjenja, kam sa hebje a sa swojich bratrow; dha je czežko, potom hišcže dyrbjecž na so wsacž njeprawdosć a pschesczěhowanje swjeta.

A tola, njedaj so psches to wotcžahnyč wot twojeho kšesczianstwa. Tu praji cži Pětr, so njeńdže bjes kšicži, pschetož k temu seže wy powołani. A hdyž Pětr tu dale praji: Dofelž tež Chrystuž sa naž czerpił je, wostajiwšchi nam wopišmo, so byšcže kšedžili sa jeho stopami, dha wón to njewosnje se swojeho, ale po tym, so je Jesuž kam tyh swojich wabil: Bójce sa minu, a je tež hnydom pokasał, so, sčtož chze i nim hieč, tón dyrbi tež kšicž na so wsacž. Duž so njewobaraj, hdyž cžujesch wobcžežnosć kšicži; njewobaraj so, hdyž chzesch tež sadwělowacž w njeprawdosći swjeta. Wschal praji Jesuž kam: Ebóžni seže wy, hdyž waž ludžo moje dla hanja a pschesczěhaju a rěcža wscho ste na waž, hdyž na tym lžu; budžcže wjekeři a sadwělowacž so, pschetož to budže wam w njebjechach derje saplacžene. Duž, kšicž njemóže naž pschewinycž, ale wuhotuje naž i pschezo noweje wjekeři mozu, hdyž jenož wěmy, i wotkal nam pschindže tajka prawa móž. Duž horje woczi k Jesužej, so bychmy tež pšinali:

Chrystušowy kšicž dawa nam prawu móž. Swět so husto džima, so so stym na jemi husto tak prawje derje dže. Swět měni, so dyrbjalo sferje tak byč, so měl sty czerpicž hižom tu sa swoju stóscž khostanje, a so by dobry, kiž so prózuje wo spodobanje Bože, žohnowany byl hižom se swětnym žohnowanjom. A tola, Chrystušowe kralestwo je zyle něščto hinascže. Je so ras prajilo: Wono je wjele wažnišcže a mišnišcže sa swět, so dobri dyrbjia czerpicž, hacž iki. Czerpcjenje runje dobrych je k žohnowanju a k sbožu swjeta. W tutych słowach leži hluboka wěrnosć. Móžemy knano rjenschi pschidlad sa tuto słowo namašacž, hacž našcžeho Anjesa Jesom Chrysta? Kajka ščěroka rěka žohnowanja a sboža je wuschla wot jeho czerpcjenja a wumrjecža na kšicžu. Niž jenož, so je wón psches jeho czerpcjenje a wumrjecže naž wujednat i Wótžom, ale tu widžimy ponižne podacže do swjateje wole Božeje, hdyž běšcže tež hórki kšeluch, kotryž mějesche picž. Tuteho kšicžowaneho, czerpcjazeho Ebóžnika ku psched wocžomaj měli wschitzy cži, kiž ku dyrbjeli cžucž njeprawdosć swjeta a czerpcjenje martrašcžeje kmjercže. A tykazy a sažo tykazy ku so te kšicžej Chrystušowemu dzerželi, hdyž cžujachu, kał buchu kłabi w swojim kšicžu, a ku móž namašali pšichi nim. Na tutón kšicž chzemy hladacž tež my! Bójce, wy domachpytani a wobcžeženi, so byšcže tež wy wufnyli sežerpliwosć a polne dowěrjenje do prawdosće Wótža, kiž, hdyž tež ras wjedže psches cžemny dołh, tola stóněžnje wscho derje won wjedže. Sčtož tuteho Jesuža ma, tón njebudže so dacž roshněwacž, hacž runjež směje czerpicž, ale budže pschezo jako w hebi cžucž cžerjazu móž, kał by dobrotu cžinił a psches lubosć pschewinyl swět. A měnišcž, so tebi so njeprawda stanje wot swjeta, dha spomni na to, sčtož je w našchim słowje prajene wo Chrystužu: Wón so porucži temu, kotryž prawje žudži.

Kajka móž leži tež sa naž w tym, so wěmy: so běchmy jako sabludžene wowzy; něł pał kmny wobrocženi k pastyrjej a biskopej našcžich duschow. Tu je wažne, so porucžimny swoje dusche temu, kiž wschemu nje-pscheczelstwu a wschej njeprawdosći swjeta napšcchewiwo staji polnosć swojeje lubosće, kotraž swět pschewinje.

So bychy našcže wutroby so na nim sahorike! Dha budže tež našcž kšicž naž pschezo bóle hotowych cžinicž k dobycžu, kotrej spěwa:

Cžim wjetšchi kšicž, cžim bližšcho k Bohu.
We kšicžu pytašcž njebježa. Samjeń.

Schulski spěw.

Na tebe, Jesu, hlada
Ta byla džěcžatkow,
Pšicincž k tebi, lubje žada
Do twojich njebježow.

Duž daj, so prjedy snaja,
Sčtož ty naž wucžil by,
A kał do Božoh' raju
Pucž ma byč nam'kany.

Saj, polni swuklivosće
Pucž bychmy pšinali,
A w pšiche njewinosće
Tež ponižnje jón schli.

Handrij Seilec.

Bo jutrach.

(Pštracžowanje.)

„Saj, džědo, ja wěm, w Zap. st. 15 to stoji. To kmny nětkole w nabožnej hodžinje měli!“ pschetožcže holcžka rosmotiwu staržow.

„Pětnje, Sanka!“ rjekny Rowarjež džěd. „Niž wěrnno, přeni konzil abo přenju zyrkwinu šhromadžijnju njemuja to?“

„Saj, přeni konzil w Jerusalemje abo tež přeni konzil ja-pschotow.“

„Tak wukni jenož pilnje dale w swojej bibliji; tam namašaj pschede wschēm twojeho Ebóžnika Jesuža Chrystuža kameho, kaž cži wón to kam praji!“

„Dw, džědo, to ja wěm! Našcž Ebóžnik rjeknje pola Jana w 5. stawje w 39. schutežzy: „Wobhońcže so w pišmje; pschetož wam so sda, so macže to wěczne žiwjenje w nim, a to kam je, kiž wo uni swědcži!“

„Sanka, wěsch!“ rjekny Rowarjež džěd, „k lětu budžesch tehole Ebóžnika, da-li Bóh, psched Anjesowym woltarjom kam wujnacž. Potom dan cži k selenenu schtwórtkej rjanu kerbsku bibliju, jeli so mi Bóh luby Anjes hišcže jene lěto žiwjenje spošcžeži, hemał ju potom dostanjesch wot twojeho džěda a kmóta psches twojeho nana!“

„Jurko, kšicžich!“ pschiwola Sanka sawjekelela bratrej.

„Saj, kšicžu, Sanka!“ wotmoltwi Jurk, „ale sčto ja w potom, hdyž ku sa tsi lěta sažo jutry?“

„Jurko!“ sakrocži tu stary Rowarž, „ty drje njewěsch, so je twój kmótr Rowarjež džěd? Ja mam sa dar sa konfirmaziju bibliju sa swojeho mótku, Rowarjež Jurja, hižo pschihotowanu!“

„D, wujo!“ to bě wscho, sčtož móžesche hólčez na to i wježelom prajicž.

„Saj, biblija wostanje biblija!“ rjekny stary Rowar. „Sčto wscho nješku hižo i njej sapocželi! Pscheschmórowali ku! Rosrěšowali ju ku! Na sežepowzy ju palili ku, a hlej, wona tu hišcže je a wona pschibyla! Wschal cžitachmy njedawno we „Pomhaj Bóh“, so so do dalschich 40 rěczow pschetožuje!“

„Tež, mój luby Gusta, tež adventištojo a drusy so podarmo na nej spytuja, torhaja tu stucžku a tam dwě abo tsi a tam jenož pol i njeje! Byla biblija a Jesuž Chrystuž zlyh, to je našcže heško a našcž tróšcht, wošebje, hdyž kmój tak staraj hižo.“

„A měnišcž, so je sa našcžich mlodych sčto druhe?“

„Ně, to wěšcže níz! Wot adventistiskeho sahorjenja hnadž někotrohožkuli wufwobodži jeho móščen. Ja mēnju, so ho něchtóškuli hišcže dohlada, hdyž budže wot njeho džeřatk žadany a to žyly džeřatk wot wšcheho, sčtož nutšbjerje! Tole spóšnacže pšchi móščni njeje wěšcže něšcšto pošbēhowaze, je pač tola hišcže jene, přjedy hačž to pšchepošdže!“

„A do žyła s jara wulkim pšchuwistom tež njelicža. Jenož 144 000 dyrbi jich byčž! Praj, njeje tole jedyn žuwowišchi Bóh hačž tón, pod kotrymž tšchepotajo Žid to „ty dyrbišch!“ a to „ty njedyrbišch!“ stareho šluba dopjelnjowasche, ně, dopjelnjecz šphtowasche?“

„W bibliji pač steji tuta licžba 144 000!“

„Šaj, a to níz juntrócž ale wjazy trócž. W 12. stawje Žap. št. ale pač tež w 7. stawje. A tutón šym šebi runje wčera pšchecžital a duž tež čžital, so tam steji, so žu to 144 000 šajnglowaných wot wšchitkich israelskich narodow, a to po 12000 s kóždeho woda; to je tam w 7. stawje rospškanane nadróbnje doščž.“

„Ale tola níz hišcže pšchezo nadróbnje doščž!“

„Dofelž nochzedža widžecz, hačžrunje widža. Je to podobnje s tym šlowom „džen“. To dyrbi pšchezo „lěto“ rěčacž w jich profetiskich šlowach. Ša to wutorhnu jene měštno s 4. Móšj. 14 a jene s Šes. 4. Wšchi tym njewidža, dofelž to nochzedža, so runje w 2. Pětr 3 mjes 7. a 10. sčtucžku, s kotrymajž wošebje džekaju, ja praju, so runje mjes tuthmaj sčtucžkomaj tam steji jena 8. sčtucžka.“

„A sčto to w njej? Njejšym žo tač nadróbnje s nimi šaběrač, mēnju, kačž tež ty přjedy, so njepowala šwět a čžaš a mje tež níz ale na wopač!“

„To wščač, ale pšchezo dyrbišch je žórka s nowa čžerpacz čžistu wodu, hdyž čži něchtón šphta šamucžicz, kotruž mašch. Tam w 8. sčtucžžy něčž steji: „To jene pač nochžu, so by wam potajene bylo, wy najšubšchi, so jedyn džen pšched tym Šnjefom je jako tawšynt lět a tawšynt lět jako jedyn džen!“ Šrosymišch a štyšichich, so tu steji: „To jene pač nochžu, so by wam potajene bylo!“

„Žhle tač špěwa to tež Móšj. w 90. psalmje: „Wšchetož tawšynt lět je pšched tobu jako džen, kiž je wčera šašchol, a jako nóžna wacha!“

„Šaj, tu dwě měštnje biblije a tam dwě měštnje, tutej dwě pač to nješmētej byčž ale tamnej dwě, a tehodla, dofelž to lěpje wjedža, haj, dofelž to lěpje a dofelž to wjaz wjedža hačž našch Šnjes a Šbóžnik šam. Šižo tole wuprajecz, je mi čžežko, wjele šterje hačle potom, so bych tole ša šwoju wěru ščžinič. To žo mi šda byčž hanjenje Šesom Šhryšta.“

„Ty mēnišch, so wjedža, abo so prawje praju, so čžedža wjedžecz, hdy Šesuf Šhryštuf šažo pšchińdže!“

„Šaj! A č temu praji Šesuf Šhryštuf šam Mark. 13, 23: „Wot teho dnja pač a wot teje hodžiny njewě něchtón, tež níz janđželjo w njebešach, tež tón Šsyn níz, ale jeno tón Wótž!“

„Ale woni to wjedža! To doščž praji, Šandrijo!“

„Moje mējenje je to, so tón, kiž žo adventistam pšchuwobrocži, s tym wupraji, so njeje hišcže Šesufa Šhryštufa ša šwojeho jeneho a jenicžkeho Šbóžnika namakač; a sčtož to njeje, tón Šesufa Šhryštufa jako tuteho jeneho a jenicžkeho wumóžnika tež tam njenamakač!“

„So pač tola by kóždy šwojeho Šbóžnika namakač!“ Šrawož šamššleny rječny. (Škóncženje pšchichodnje.)

Žyřkej a štat.

Wo šchescžanskfu šchulu, wo šchulu šchescžanského wěrywšnacža dže pšchezo hišcže to wojowanje a pórđže tež dale hišcže,

doníž njebudže žyła wěž roššudžena a šarjadowana pšches šatonje. A potom šmē tuto wojowanje jenož wotmješknocz, jeli so je nabožne woczehnjene džeczki šwěšcžene. Wbo čžyč to ščto s našchich štaršchich, so bychu našche džeczki do šchulow šhodžite, s kotrychž wumjetowachu won nabožinu, wěru, haj tež Woha Šnjefa šameho? Šawěšcže tola níz! — Štatolšžy biškopajo žu w pastyrškim lišcže dorasnje ša šchulu s nabožinu wustupili! Nječž tež naš ewangelišch dopomni našcha njedžela Mišericordias Domini, kotraž je nam našcha šchulška njedžela a wošebje njedžela našchich mašch džeczki, sčto je našcha, ščto pšchedy wšchēm a wošebje wošebna pšchikšuschnosčž štaršchich, šchescžanskich štaršchich! Šswoje džeczki mamy domach wodžicz č Wohu, ale runje tač mamy žo ša to štaracz, so bychu w šchulach wodžene byčž č Wohu. Duž ša nabožinu w šchuli!

Ššlowo Bože wótre je, wótrišche hačž mjecz.

Wot ewangelisty Šofšnera je ščžehowaze šlowo: „Ščtož tych, kiž žu na wopacznyh puczju, njehněwa, to tych, kiž žu na prawym puczju, njenatwarja. Ščtož tych, kiž žu s postorkom a s naštorokom, njepostorka, to tych, kiž špja a drēmaja, njebudži. Škonuž žo do žyła napšcheczimo rěčži, nješakšuzi a njedobhdže tež žaneho pšchihłowowanja. Ščtož njemori, tež žiwe njeczini; ščtož, kač Šawołowe ewangelion, někotrym wonjenje žmjerčež č žmjerčži njeje, njebhwa žanej dušchi wonjenje žiwjenja č žiwjenju. Ščžotka, kotraž žahadło nima, tež mjeda njenoše.“

Wopomniške dny.

Dobre je, so pšchezo šažo wopominacy wošebite poděńženja twojeho žiwjenja a so te dny, na kotrychž žo šlawachu, kóžde lěto wošebje wopominasch. Tajke wopominanje, kač jo mēnimy, žo hižo njestanje, hdyž tykanž pječesch a jesch, hdyž róziczku kupišch a doštanjesch. To, sčtož tajki džen wošebiteho w šebi ma, to čže pšchezo, nječž je, sčtož čže, nuži pač džakowanju, pač prošajenju, pač č pokucže pač č šlubjenjam a duž šažo č modlitwam.

Nadenđžesch hušto šwójby, tež pola naš Ššerbow, w kotrychž mandželškej porjadnje šapomnitaj jedyn drugeho narodniny; wo dnju šwěrowanja žo do žyła njerēcži. Tajke a podobne našhonenja šwědčža wo tym, so čžłowjetojo žo pšchegara a hłuboko podnirja do štarosčžow, do džěla, do šwonkowneho, so šapomnja to šnutsšowne, to sčtož teje dušche a wutrobny je, a so šamych žo tač šhudušchinkow ščžinja, kotšž žu šhudži na tym, na čžimž móhli bohatschi byčž bjesh wšcheje próžy, bjesh wšcheho wudawka, a to wopravdže bohatschi a č tomu na šnutsšowných wěrných šubšach, kotrež jim ničtón wšacz a rubicz njemóže, tež níz žadanja našchich bywšichich (?) njepšcheczelow, tež níz hišcže bóle nahrabny dawšowny šakon.

Šažo pač: runje tač roššročha žo do šwonkownosčžow a šwjeršchnosčžow jich wjele s tych, kotšž wošebje narodniny s wulkim hownom a haru šwjecža, abo tež druge wažne dny. Hušto poddužš šwonkne šawjebelenje wšcho šnutsšowne wopominanje a kašy tač to žohnowanje, kotrež by čžłowječ mohł mēcž na tajškim dnju a s tajšeho wopominanja. A čžłowječ, kiž je žo do šheteje wole dobrých šuššow najěđl a dobrego žo napil, njeje ššmanny ša hłuboke, šhutne, šnutsšowne, čžiche wobmyšlenje, kotrež ma šwoje žohnowanje pšchezo ša žobu.

Do žyła leži w ššomdženju tajšeho šnutsšowneho wobmyšlowanja ššomdženje haj kaženje teho šboža, kotrež w kóždym čžłowškim žiwjenju je šapoložene. Šo je njewoptašch, šš žam na tym

wina, a hdyž na to žiwjenje polne njespoškojenja skoržišč, wobskoržujesč hamo ho.

Dokelž tak je, je czi njesrosymliwe tež to słowo 90. psalma a tak někotre druhe słowo biblije, kotrež mohlo czi wjele prajicž a dacž, by-li ty sa njo smutsknje dohotowanu byš. „Hdyž je kražne bylo, je próza a šchindda bylo“, praji tam psalmista. A tajki cžlowjek — a tež ty, jeli so tajki by — praji: „Haj, haj, šchindda a próza je bylo, wulka próza a luta próza a šchindda tež!“ Pšchitum wostanje a wysče ho njesposběhnje a k lěpschemu a temu jenu ho njeshraba, so by prajicž mohł: „Kražne pač je tež bylo a sbožowne a žohnowane!“

Wbohujesč a šhudniš to tajki!

Tak srosymjo tole wsch, prajišč, so ma hamo tamne němške słowo pramo, kotrež praji, so žebi kóždu žwoje sbožo žant kowa. Wjacž žebi, šchtož czi na sbožu date njeje, to njemóžesč; wobšhowacž, haj do žyła spóšnacž a sesnacž, šchtož czi na sbožu je date, to móžesč, to dyrbišč. Njecžiniš-li to, njewužiwasč prawje, šchtož je czi date na kublach a mozach.

Abu nima dha czi narodny džen ničžo, wopratožže ničžo prajicž, tón džen, na kotrymž bu na tutón žwět narodženy a kotryž je ho czi telko a telko krocž lětniš? To drje tola žam njewěrjšč.

A wěrowanški džen! Njeje wón sa dweju cžlowjekow džen pruhowanja a wobnowjenja?

Abu konfěrmazjški džen?! Jeho žwžatu lubošč, jeho polnu dowěru, jeho wješelku wěru, mašč to wscho hiščeže?

Mi ho sda, so ma czi kóždu s tutych dnjow telko prajicž, so czi njedowupowjeda hacž do wječora, byrnjesč rano stajšči s kóža sapočal. Duž wopominaj žebi dny a hodžiny. A lěpschemu, k sbožu czi to budže wěšče! —

Najwjetscha hluposčž.

Hermann Gundert — abo žnadž snajesč jeho jako indiškeho mišionara dra. Hermann Gunderta — bu do seminara pšchijaty. Jedyn s jeho wučerjow praji jemu a jenemu s jeho pšhecželow: „Gladače ho pšched hluposčžu; hluposčže je najwjetschi hrěch!“ — Na tole pižasche Gundertowy nan žynej we lišče: „Gladač ho pšched hrěchom! Hrěch je najwjetscha hluposčž!“

A rospominanju někotre słowa Zinzendorfowe.

Nježměšč ho cžlowjekow wo radu prashecž, kak se Šbóžnikom prawje pšchindžesč! Ně, na wopač! —

Šchtož sapočina wo Bošy prawowacž, pšchindže husto hižo s přenjej řadu do njewěry a wostanje w njej tšchazy. —

Wšchitko šle tšchi w nami. To dobre dyrbi s wščoła pšchincž!

S bliska a s daloka.

Macžiza Šserbska žwječesche, kaž bu hižo tydženja naspoznjene, jutrownu řjedu žwój 75 lětny jubilej. Wobdželenje bě bohate, njech tež jich jenož s ratarškeho luda malo pšchi žym bě, s najmjeńšcha na žwjedženškej šhromadžišnje popoždnu. Wječor wschal bě ho jich w Šronje wjazh seschto. Njemóžemy tu s bohateho wobřaha žyłego žwjedženja wscho wopižacž, něschto pač chzemy k temu, šchtož tydženja hižo naspomnichmy, hiščeže dodacž. Macžiza Šserbska wopominasche w popoždniškej šhromadžišnje žobustawow, w běhu 75. lěta řemřech; to řu kanoniš dr. Žilip Něsač, prof. Joczip Milakowicz, dr. Marcžin Žmish, farač Žan Waktar, kantor Šhristijan Šchwjela a farač Šyřora. Sa no-

wych žobustawow pšchija jich 15 a nimo teho 10 wurjadnych, potajřim runje 25. So by ho jich hiščeže wjazh namakalo! Na řehenu řlawonemu njesapomnitemu Šejlerjei, kotrehož 50. řanertny lěta mamy, bu řjany pomnik štajeny. Šaloži ho „Šejlerjowy řond“, kotryž ma řerbškeho studentu podpjerowacž, kotryž čže ho wořebje je řerbščžinu a řlowjansčžinu řaběracž. Šaložny řanjer sa tutón řond bě položił dr. řata s řrahi: 1000 řr., druhi pšchipožži řwjedženška šhromadžišna, nasřerawišchi 675 řr. Jako jubilejny džen wosnamjeni ho Macžiza jutrownu řřjedu řiches to, so buchu cžestne pomjenowanja wuprajene. Ša cžestne řebuřawy buchu pomjenowani řnježa: řarač Šchizana-Šodžiški, řulizny rada Žyž, řarač Šchwjela a prof. dr. řata a ša cžestneho pšchedřydu Macžizy Šserbskeje k. řtud. rada prof. dr. Wulka. Wšchitzy tučži řnježa maja wořebitych a wořebnych řa řhružbow řa nasche Šserbowřtwa, k. řarač Šchwjela pšchedy w řchēm řa Delnjo-Lužiske Šserbřtwa. Wo tutym poda nam rosprawy, řtruchtu, řrudžazu, řěčžo wo njepřchódnych, řažazych wobřejnosčach, řwjeřelazu a řnuřazu, řěčžo wo řwěrynym, řilnym, wopornwym džełe mašeje cžřjódki řwěrynych. Tole bu nam wobřucžene pšchěš njetrolog, kotryž k. řarač Rowy řemřetemu řantorj Šchwjeli džeržesche w delnjořerbškej řěčži. Delnja Lužiza řhubi s řantorom Šchwjelu jara, jara wjele. Radžija pač, so Šserbřtwa tola njeje řhubjene, njeřně ho a njetřeba tež ho nam řhubiečž. A tonule wušna ho řwjedženška, wot pšchedřydu k řararja Šchizana-Šodžiškeho wodžeržana šhromadžišna, řaspěwawišchi, přjedy hacž ho wšěndže: „Hiščeže Šserbřtwa nješhubjene“. — A wječornemu řwjedženškej šhromadžichmy ho 1/28 hodž. w Šlotej Šronje a dořwječžichmy tam 75. narodniny nascheje Macžizy řjenje. Špěwy, řhory a řola, posřicžene wot dorosčženyh a džěcži, řahorichu nam wutrobu s nowa řa řerbřki špěw, řa Šserbřtwa do žyła. Šškoda jeřtož, so wubjerni špěwarjo je njemóžachu jich wjazh Šserbam do wutroby řaspěwacž! A řantor Šcholta-Budyščski je žebi s tym džak wschěch dohřł. Še řwjedženškej řěčžu niz jeno ale se řwjedženškim řtukom wušupi řnješ řaplan Žyž. Wječor přjedy bě w řancžizach řěčžal a pšchinyšch řa jubilejny dar 3500 řr., tam wot njeho nahromadženyh, řa Šserbřki dom. Namokwjesche k řunemu řtukkej tu a nahromadži wjazh hacž 2000 řr. Šrajerjo s Budyščina řkóncžachu tutón řlowny džel řerbškeho wječora, pšchedštajiwšchi nam wubjernje řru: „Burska řrej“. Wjeřela řabawa, kotraž pšchitomnych hiščeže dołhe hodžiny řjednocži, ho pšchisamkny a wobřamkny jubilejny řwjedžen nascheje Macžizy Šserbskeje! Njech nascha Macžiza Šserbska s Božej pomozu řylnje a žiwje dale řtukuje a džeła, podpjerana wot wschěch Šserbow Bohu k cžesčži, Šserbam k řpomoženju! —

S Kluscha. Nascha wořada ma cžestneho řobustawa řyřtwineho pšchedřejčesčřtwa. Š 31. dezembrom řandženeho lěta bě wumjeńřak řnješ Šandrij Biesold w Břemjenju dořonjal 50. lěto řwojeho řobustawřtwa w řyřtwinyh pšchedřejčesčřtwe. W řěčže 1871 s wójny domoj pšchifedšchi, bu do njeho wušwoleny. Š 31. měřzom tehole lěta bě něřř tež jeho cžadž wuběžal se řawjedženjom noweho wořadneho porjada. Žyřtwine pšchedřejčesčřtwa pomjenowa k. Biesolda, kotryž ma po žyřej wořadže dobru řěčž, řa řwojeho cžestneho řobustawa, cžesčžujo tak řwojeho tak dołho-lětneho řobustawa a ho jemu džaknižo řa řwěrynu řhružbu tych řanřdženyh 50 lět. —

Řistowanje: **I. w B.** řa Jubilate. — **M. w řr.** řa Cantate.

Samolwity ředaktor: řarač Wřrgacž w Mořacžizach.

Cžišččž Šsmolerjež řnihčžišččžerņje a řniharņje, řapřř. družřtwa s wobřjesowanym řukowanjom, w Budyščinje.